

เปิดกร ฝัไทย



๑๗๑๕๖๕

ตอน เมืองแม่วันทอง

คำนำสำนักพิมพ์

สำนักพิมพ์ ลม ลุก บุ๊ค ภูมิใจเสนอผลงานวรรณกรรมอัน
ทรงคุณค่าจากปลายปากกาของครูเหม เวชกร ศิลปินแห่งชาติผู้เป็น
ตำนานแห่งวงการศิลปะและวรรณกรรมไทย เรื่องราวที่ท่านจะได้
อ่านต่อไปนี้ มิใช่เพียงแค่ความบันเทิง หากแต่เป็นมรดกทาง
วัฒนธรรมที่สะท้อนถึงความเชื่อ ภูมิปัญญา และจิตวิญญาณของคน
ไทยในอดีต ด้วยสำนวนภาษาอันสละสลวย ภาพประกอบอันวิจิตร
และเนื้อหาอันเข้มข้น จะนำพาท่านไปสู่โลกแห่งจินตนาการที่ตราตรึง
ใจมิรู้ลืม ขอเชิญทุกท่านเปิดหน้ากระดาษและดื่มด่ำกับวรรณศิลป์อัน
ล้ำค่าที่รอให้ค้นพบ

ด้วยความเคารพ

สำนักพิมพ์ ลม ลุก บุ๊ค

คำนำผู้เขียน

การเขียนเรื่องของภูตผีปีศาจนี้ เป็นจุดหนึ่งของผู้เขียนที่เสนอท่านผู้อ่านด้วยอารมณ์อีกอารมณ์หนึ่ง เนื่องจากอาหารใจของแต่ละบุคคลนั้นแตกต่างกัน จะดูหนึ่งดูละครก็สุดแต่อารมณ์ บางท่านชอบอาหารใจที่ดูแล้วฟังแล้วน้ำตาหยदन้ำต้าย่อยจึงจะถึงแก่อารมณ์ท่านโปรดอย่าได้มีปัญหาลงเลย ว่าทำไมต้องเป็นดั่งนั้น เพราะนั่นคืออาหารใจของแต่ละบุคคล เมื่อโลกยังคงมีรัก โลภ โกรธ หลง เกลียต สยดสยอง ตื่นเต้น เศร้าโศก ก็ย่อมพ้นไปไม่ได้ในอารมณ์เหล่านี้

เรื่องภูตผีปีศาจจึงเป็นอีกอารมณ์หนึ่งของผู้อ่าน ทั้ง ๆ รู้อยู่ว่าอ่านแล้วได้เปลี่ยนอารมณ์เดิมให้ผิดธรรมดาไปก็ชอบจะอ่านก็เพราะเป็นอาหารอีกรสหนึ่งของหัวใจ ผู้เขียนจึงพยายามอย่างยิ่งที่จะประกอบขึ้นมาเสนอท่าน โดยมีได้เก็บตกมาจากใครบอกเล่าที่ไหนมาเสนอท่าน ซึ่งท่านอาจจะเคยรู้แล้วฟังมาแล้ว รับรองว่าท่านจะไม่เคยได้พบมาก่อนเลย

เศรษฐ

1๕๗/๑๕๕๕.

ประวัติครูเหม เวชกร



ครูเหม เวชกร และภรรยา แซ่มซีน เวชกร

เหม เวชกร เกิดเมื่อวันที่ ๑๗ มกราคม พ.ศ. ๒๔๔๖ ณ ตำบลพระราชวัง อำเภอพระนคร เป็นบุตรของหม่อมราชวงศ์หุ่นทินกร และหม่อมหลวงสำริด พึ่งบุญ เมื่อบิดามารดาแยกทางกันจึงอยู่ในความดูแลของลุง คือ หม่อมราชวงศ์แดง ทินกร ซึ่งนำพาให้เขาได้พบกับคาร์โล รีโกลี จิตรกรชาวอิตาลีเียนผู้สร้างสรรค์ภาพบน

เพดานโดมในพระที่นั่งอนันตสมาคม และเป็นผู้บ่มเพาะพรสวรรค์ด้านการวาดเส้นและลวดลายให้แก่ครูเหม

อย่างไรก็ตาม ชีวิตของครูเหมผกผัน เขาต้องเร่ร่อนทำงานเป็นนายท้ายเรือโยง ช่างเครื่องจักรไอน้ำ และช่างเครื่องในงานสร้างเขื่อนพระรามหก ก่อนจะกลับมากรุงเทพฯ และได้ทำงานเป็นช่างเขียนในกรมตำราทหารบก กระทรวงกลาโหม พร้อมกับหารายได้เสริมด้วยการเล่นดนตรีไทยประกอบการฉายภาพยนตร์เงียบ

เมื่ออาชีพนักดนตรีเริ่มไม่มั่นคง ครูเหมจึงหันมาสร้างสรรค์งานเขียนภาพปกนวนิยายเป็นหลัก ในปลายปี พ.ศ. ๒๔๗๘ ครูเหมและเพื่อนได้ร่วมกันก่อตั้งสำนักพิมพ์ 'เพลินิจิตต์' ตีพิมพ์นวนิยายราคาถูก โดยมีภาพปกสีสันสวยงามฝีมือของครูเหมจำหน่ายในราคาเพียง ๑๐ สตางค์

ในชีวิตส่วนตัว ครูเหมสมรสกับแช่มชื่น คมขำ แห่งสำนักวังหลานหลวงของกรมหมื่นอนุวัตรจาตุรนต์ ทั้งคู่ไม่มีบุตรด้วยกัน ครูเหม เวชกร ถึงแก่กรรมเมื่อวันที่ ๑๖ เมษายน พ.ศ. ๒๕๑๒ ณ บ้านพักแห่งสุดท้ายในซอยตากสิน ๑ เขตธนบุรี

ครูเหม เวชกร เป็นผู้มีใจรักในศิลปะการวาดภาพมาตั้งแต่เยาว์วัย และได้รับการยกย่องให้เป็น 'จิตรกรมือเทวดา' จากผลงานภาพปกและภาพประกอบที่วิจิตรตระการตาให้กับวรรณกรรมอมตะ

เช่น ขุนช้างขุนแผน กามนิธ และกาگی ท่านยังมีผลงานจิตรกรรมฝาผนังอันลือชื่อ ณ ระเบียบวัดพระศรีรัตนศาสดาราม เรื่อง 'รามเกียรติ์ตอนเพลงศรฆ่าทศกัณฐ์มั่งกร' รวมทั้งผลงานประพันธ์เรื่องราวแนวสยองขวัญกว่าร้อยเรื่อง ที่สร้างความสะพรึงกลัวให้แก่ผู้อ่าน เช่นเดียวกับภาพวาดอันทรงพลัง ที่ตรึงสายตาผู้ชมให้ตกอยู่ในภวังค์ราวกับต้องมนต์สะกด

สารบัญ

ประวัติครุฑเหม เวชกร	๔
มนุษย์ที่ไม่สังคมโลก.....	๙
พ่อเพลงแม่เพลง	๑๐๓
หยดน้ำสังข์.....	๑๓๙
นักคำนวณเล่นกับไฟ.....	๑๖๓
ดวงตกที่เลขเลข	๑๘๔
ภาพปั้นเป็นเหตุ	๒๐๗
ใคร?.....	๒๓๒
ฆาตกรรม.....	๒๔๖
ผี!.....	๒๖๖
เมืองแม่วันทอง	๒๙๒
น้ำมันหวานกลมกล่อม.....	๓๑๒



มนุษย์ที่ไม่สังคมโลก

มนุษย์ที่ไม่สังคมโลก

...นี่ก็จำได้ว่า...ผมเคยเห็นหน้าที่ไหนมาก่อน...

ดอกเตอร์เทพคนนี้...สำเร็จปริญญามาจากยุโรป

ชากลับเมืองไทยรีบอับปางพุงลงกันทะเล...

หาศพกันไม่ได้ทั้งลำเรือ รายงานผู้โดยสารทั้งหมดประกาศไว้
ในหนังสือพิมพ์ ทั้งลงรูปภาพดอกเตอร์ผู้นี้อย่างชัดเจน

ผมได้ข่าวว่าพระภิกษุนพที่ท่านไปบวชอยู่วัดสะแก
อำเภออุทัย จังหวัดอยุธยา ได้กลับเข้ามากรุงเทพฯ และจำ
พรรษาอยู่ที่วัดระฆังโฆสิตมวรวิหาร ผมชอบพอนิสัยกับท่านตั้งแต่วัย
ไม่ได้บวชและอยู่ในกรุงเทพฯ จึงรู้สึกอยากจะพบท่านด้วย
ความคิดถึง คิดแล้วก็สุมข้าวปากไปวัดระฆังเที่ยวถามหา พอ
รู้จักกุกก็ตรงขึ้นไปเลย

“อ้าว! สมัยอะไระ” ท่านเห็นผมก่อนและจำได้จึงร้อง
ทักก่อน

“ครับผม” ผมรีบตอบรับท่าน แล้วกราบท่านตาม
ระเบียบ

“แหมยังงี้? คิดถึงมากตั้งแต่จากไปบวชก็ไม่ได้พบกัน
อีกเลย” ท่านว่า

“กระผมก็คิดถึงท่านมากครับผม แต่อยู่ที่วัดอยู่ชยา
ไกลหน่อยไปเยี่ยมท่านยาก และทั้งการงานก็รัดตัวด้วย”

ในระหว่างผมพูด ท่านฟังและยิ้มอย่างอารมณ์ดี

“อ้อ! งานมาก ยังงั้นก็คงดีขึ้นซิ งานที่เก่าใช้ไหมละ
สมัย” ท่านพูดเสียงแจ่มใสอย่างเคย อย่างที่จำเสียงกันได้เมื่อ
ครั้งกระโน้น ท่านจากไปนานและผมก็ไม่ได้ส่งข่าวให้ท่าน
ทราบที่ผมได้เปลี่ยนที่ทำงานแล้ว เพราะที่เก่านั้นผมมันก็
เพิ่งได้ส่งหนังสือของห้าง ไฉนจะใช้คำว่างานมากรัดตัว ท่าน
คงคิดว่าผมคงได้หน้าที่ใหม่แล้ว จึงมีงานสูงขึ้นไป

“กระผมยังไม่ได้เรียนท่านว่า กระผมไม่ได้ทำงานที่เก่าแล้ว ไปทำอยู่ที่โรงงานทำยารักษาโรคต่าง ๆ โรงงานนี้อยู่ในเขตอำเภอสัมพันธวงศ์ครับผม”

“อ้อ!” ท่านร้องและเลิกคิ้ว “ใครเป็นเจ้าของล่ะ?”

“เจ้าของชื่อ ท่านเศรษฐีบุญตั้ง เป็นผู้ดีจีนเก่า แต่กระผมจะไม่คุ้นเคยกับท่านหรอกครับผม ที่ได้เข้าไปทำนี่นะก็โดยคุณสุรินทรลูกเขยท่านและเป็นผู้จัดการโรงงานนี้”

“ยาอะไรกันบ้างล่ะ?” ท่านถาม

“อ้อ หลายอย่างครับ คนเราเจ็บไข้โรคอะไรกันบ้าง ยาก็มีอย่างนั้นล่ะครับผม” คุณนพหวัธและพยักหน้าอย่างเข้าใจคำพูดของผมดี

“ใจคอเขาดีรึ?”

“คุณสุรินทรผู้จัดการใจดีมากครับผม เป็นคนยิ้ม ๆ พุดง่ายเข้าใจง่าย คุมงานด้วยอารมณ์พ่อบ้านพ่อแม่เมือง ไม่รุนแรงและให้ยามเกรียบบกับคนงาน กระผมเป็นเสมียนประจำตัวแกที่เดียวครับผม”

“อ้อ! ดีมาก ได้นายดี ๆ ก็ดีใจด้วยทีเดียว”

“กระผมอยู่ที่นี้เสียอย่างเดียวคือกลางคืนไปไหนไม่ค่อยได้เลย” ผมว่า

“อ้าว! ทำไมล่ะ?” ท่านถามสวนขึ้น

“คือว่า กระผมกินนอนอยู่ที่ตึกใหญ่นั่นเลยทีเดียวนะครับ ผม บังเอิญกระผมมีวิชาดนตรีไทยอยู่บ้าง และที่ตึกนั้นชอบดนตรีไทยมาก คุณเรณูภรรยาของคุณสุรินทร์จึงขอร้องให้กระผมหัดวิชาดนตรีไทยให้แก่น้องสาวและน้องชายของแกลกลางคืนไปไหนไม่ได้ ต้องสอนต้องซ้อมอยู่ทุกคืน”

“อ้าว! นั่นแหละทางดีละ ไม่เปลืองเงินค่าเที่ยวเตร่และการดนตรีก็ดีนี่นะ เป็นวิชาหนึ่ง ศิลปะหนึ่งที่ควรฝึกฝนฝึกซ้อมเสมอ ๆ เพื่อรุ่งเรืองต่อไป” ท่านว่า

“ดีก็ดีหรอกครับผม แต่น่าเบื่อนิสยของคนบ้านนี้เต็มทน ทุก ๆ คนในตึกนั้นถือตัว ไม่ยอมจะรู้จักใครและสังคมกับใครนอกบ้าน ตัวเองก็ไม่ยอมออกจากตึกไปไหน แม้แต่คนใช้ ในตึกก็ไม่ออกจากตึก จะซื้อจะหาอะไร มีคนใช้ภายนอกซื้อมาให้อีกทีหนึ่ง แต่ก็ยังไม่ยอมให้คนใช้ภายนอกเข้าในตึก มีคนนอกคนเดียวเท่านั้น ก็คือตัวกระผมที่เข้าออกนอกในได้ มีห้องเล็ก ๆ ภายในตัวตึกนั้นให้อาศัยเป็นห้องชั้นล่าง ก็สบายดีมากครับ

ผม ตึกนั้นเก่า ๆ และใหญ่มาก เป็นแบบจีน ๆ ผู้ดีเก่า ๆ ตึกนี้
มีคนหลายคนก็จริง แต่อยู่กันเจียบ ๆ จะพูดจะจาอะไรก็เบา
 ๆ ไม่เอะอะตึงตัง นอกเสียจากเครื่องดนตรีเท่านั้นที่ตั้ง มี
ผู้หญิงสวย ๆ หลายคน แต่สำหรับกระผมนอกจากสอนดนตรี
และพูดกันในเรื่องทางวิชาการแล้วก็ไม่มียะไรอีกส่วนตัวจะพูด
กันได้ ทุก ๆ คนถือตัวนัก มองคนอื่นอย่างรังเกียจ อย่างว่าแต่
จะไม่พูดจาและติดต่อด้วยเท่านั้นแม้แต่มองยังไม่อยากจะมอง
เลย”

“อ้อ! ก็เป็นบ้านแปลกอยู่” ท่านพูดอย่างแปลกใจ
“เขาไม่ไปเที่ยวกันบ้างหรือไง?”

“ไม่เลยครับ ตั้งแต่กระผมไปอยู่กินที่นั่นไม่เห็นมีใคร
ไปไหนเลย และก็ไม่เคยมีแขกมาหาเลยสักคน เจ้าศเจ้าอย่าง
เหลือเกิน ทุก ๆ ห้องในตึกนั้นมีกลิ่นหอมของเครื่องประทีนผิว
ฟุ้งไปหมด ทั้งหญิงสาวชายหนุ่มและไม่หนุ่มเดินผ่านกระผมไป
มีกลิ่นหอมทั้งนั้น แต่งกายก็หรูหราผ้าดี ๆ ดูเหมือนคนบ้า
แต่งตัวสวย ๆ แล้วเดินไปเดินมาอยู่ในตึกนั่นเอง ไม่ได้ไปไหน”

“ท่าจะเป็นตระกูลที่ถี่เหนียว ไม่ยอมเสียเงินเที่ยว
เตร่” คุณนพว่า

“ก็ไม่เชิงครับผม ถ้ากระผมสอนแล้วเขาชอบก็ใจดีให้รางวัลง่าย ๆ และการกินก็ฟุ่มเฟือย รับประทานของดี ๆ ทั้งนั้น เหล้าก็ดื่มเหล้าดีราคาแพง กระผมชักจะเคยตัว พวกนั้นปรนเปรอกระผมจนเคยตัว ดื่มเหล้าเลวไม่ค่อยได้ ความจริงอะไร ๆ บ้านนี้ก็ใช้จ่ายฟุ่มเฟือย บำรุงความสุขได้พอกับฐานะ หากแต่ไม่ยอมสังคมกับใคร ๆ ทั้งนั้น ข้าร้ายคุณสุรินทร ผู้จัดการคนนี้พลอยไม่เที่ยวและไปไหนเหมือนกับคนในตึกนั้นเหมือนกันถ้าคุณเรณูภรรยาจะขอร้องให้อยู่กับตึก แล้วเลยมาลั่นถึงกระผมเข้าด้วยนะซี รับประทานข้าวเย็นแล้วซ้อมดนตรี คุณสุรินทรนั่งฟังบ้างไม่ฟังบ้าง นอนแต่หัวค่ำ คุณเรณูภรรยานะก็เล่นดนตรีจนเลิกพร้อม ๆ กับพวกน้อง ๆ พี่ ๆ”

“ดี! เขาทำอย่างนั้นได้เขาก็รวย ถ้าสมัยทำได้ก็มีหวังเห็นหน้าเห็นหลังในเร็ว ๆ วัน”

คุณนพพุดแล้วหัวเราะ ท่านตักเตือนไปแนวผู้ใหญ่ ถือการเก็บเงินเป็นของหลักที่จะสร้างตัวในวันหน้า แต่ผมฟังใส่ใจบ้างไม่ใส่ใจบ้าง เพราะไม่ชอบการหมกตัวไม่คบกับใครบ้างเลย มีแต่วันจะแคบลง ๆ จะได้พูดได้คุยกันก็เฉพาะคนในตึกด้วยกัน อีกหน้อยก็กลายเป็นคนโลกล้านปี เลิกดนตรีแล้วก็นอน คนจะพุดและได้คุยมากหน้อยก็มีคุณสุรินทรและคุณเรณู

พวกหัดดนตรีจะพูดอะไรไปมากกว่าเรื่องเพลง เรื่องวิธีการเล่น ก็พูดอะไรมาไม่ได้ เพราะเขาไม่สนิทกับผมในทางอื่น พอ เลิกซ้อมเขาก็ต่างคนต่างกลับเข้าห้องพัก ซึ่งภายในตึกนั้นก็มืด ๆ ทึม ๆ สว่างเพียงสลัว ๆ เป็นบางแห่งเท่านั้น ตึกใหญ่ ๆ ถ้า มีตมมากกว่าสว่างก็น่ากลัว

ผมกราบลาคุณนพจากวัดระฆัง กลับมาถึงบ้านยังไม่ ท้นคำมืด ท้นรับประทานอาหารเย็นตามกฎหมายเกณฑ์ของที่นี่ การรับประทานอาหารของเขา เราแยกห้องอาหารกัน ห้องที่ ผมรับประทานนั้นเป็นห้องของคุณเรณูกับคุณสุรินทร์ ฉะนั้น เราจึงรวมอยู่กันเพียงสามคน พออิ่มแล้วก็เข้าห้องดนตรี เรา ซ้อมเพลงเก่า ๆ ที่ต่อให้ไววันก่อนให้เรียบร้อย

ในค่านั้น ผมเห็นชายหนุ่มคนหนึ่งแปลกหน้ามาใหม่ มาร่วมสังคมอยู่ด้วย ดูคนคนนี้สนิทกับคุณสายรุ้งน้องสาวคุณ เรณูอีกคนหนึ่งมาก หนุ่มผู้นี้จะเป็นใคร ผมไม่รู้จัก แต่มันแว่ว ๆ ว่าผมจะเคยเห็นเขาที่ไหนมาก่อน สังเกตจะมีอะไรนัย ๆ กับ คุณสายรุ้งคนสวยเอาการอยู่ แต่ผมก็ไม่มีสิทธิอะไรจะคิดเรื่อง เขาและมองเขามากนัก มีหน้าที่อย่างไรก็ทำไปตามหน้าที่

การจะพบจะเห็นพวกในตึกทั้งหมดนี้ก็ต่อเวลา กลางคืนเท่านั้น ตอนเช้าจะเห็นคนบ้างก็เฉพาะคนใช้หญิงที่

เดินอยู่ไกล ๆ ในตึกที่มีอากาศสลับ ๆ ผมอยู่ชั้นล่างจึงไม่พบกับพวกผู้ดีทั้งหลายที่อยู่ชั้นบน รับประทานข้าวแล้วก็แต่งตัวออกไปทำงานที่โรงงานข้างนอกเขต ในตอนบ่ายวันนั้นผมถูกเรียกตัวเข้าไปในตึก คุณเรณูบอกผมว่าท่านเศรษฐีบุญตั้งต้องการพบผมโดยมีธุระจะใช้ ผมออกจะรู้สึกตื่นเต้นนิดหน่อยธรรมดาผมไม่เคยพบกับนายห้างใหญ่เลย หน้าตาก็ไม่เคยเห็น แต่เมื่อเรียกตัวก็ต้องไปตามบัญชาเพราะเป็นลูกจ้างเขา ท่านผู้เฒ่านั่งอยู่ในห้องรับแขกใหญ่ที่มีแสงสว่างเพียงมองเห็นกัน

“เออละ! นั่งลงได้” เสียงบัญชาจากปากนายห้างซ้ำ ๆ ท่านนั่งอยู่ที่เก้าอี้ประดับมุกตรงที่ไม่ค่อยสว่างนัก จึงมองหน้าท่านไม่ถนัด

“ฉันมีธุระจะใช้เธอ” ท่านว่า “นอกจากเธอก็ไม่มีใครเหมาะในขณะนี้” ผมนั่งนิ่งฟังคำบัญชาอยู่โดยไม่ออกปากถามอะไรท่าน

“ฉันจะให้เธอนำรถไปรับคนสองคนที่สถานีรถไฟหัวลำโพงตอนตีสี่ของคืนนี้ สองคนนั้นจะมาจากนครสวรรค์

เที่ยวศึก เป็นหญิงคนหนึ่งชายคนหนึ่ง” ท่านพูดแค่นี้แล้วนั่งนิ่ง

“กระผมไม่รู้จักท่านทั้งสองนั้น เกรงจะไม่รู้เรื่องกัน” ผมพูดอย่างหน้าใจ

“อ้อ! ง่ายมาก” ท่านว่า “ผู้หญิงจะคลุมหัวด้วยผ้าดำ แต่งตัวขาวทั้งชุด แต่ฝ่ายชายฉันไม่รู้ว่าจะแต่งอย่างไร จงถามหญิงนั้นว่าเขาชื่อจิตราไชไหม ถ้าใช่ก็รับมา เขารู้อยู่แล้วว่าฉันใช้ให้เธอไปรับเขา”

“ครับผม” ผมรับคำทำนายนานอย่างนอบน้อม

“เออล่ะ เธอบอกกับสุรินทรเขาเถิดว่าฉันต้องการอย่างนั้น เขาจะจัดรถให้เธอเอง” ท่านว่า เมื่อหมดคำบัญชาแล้วผมจึงกลับออกไปที่โรงงาน รายงานกับคุณสุรินทรตามที่ได้รับบัญชาจากนายห้างมา คุณสุรินทรฟังแล้วพยักหน้า

“ฉันจะจัดรถให้ คีนนี่สมัยอย่าเล่นดนตรีตึกนักก็แล้วกัน นอนแต่หัวค่ำ ปล่อยให้เขาเล่นกันเองก็แล้วกัน ฉันจะให้ นายทองก้อนคนรถของโรงงานจัดรถไว้คอยเธอ” ผู้จัดการสั่ง

คีนนั้นผมตัดใจนอนแต่หัวค่ำ หูฟังเขาเล่นดนตรีกัน คีนนั้นขาดผมไปก็เล่นผิดบ้างถูกบ้าง ความจริงที่ผมพูดว่าเพื่อ

หน่วยที่ไปไหนกลางคืนไม่ได้ ต้องทนซ้อมดนตรีนั้น ที่แท้ผมก็มีใจสมัครอยู่บ้างและคล้ายจะมีใจหวังใครสักคนในวงดนตรีนั้นคือพี่สาวคนโตของคุณเรณูซึ่งมีอายุแก่กว่าผมมาก แต่แกสวยเรียบ ๆ เยือกเย็นน่าซึ่งใจ ผมได้ตกอยู่ใต้อำนาจของแกด้วยดวงตาที่หวานซึ่ง ๆ และมักมองสบตากับผมอย่างมีความหมายลึก ๆ และกินใจ ยิ้มน้อยนั้นช่างหวานใจ มีกลิ่นตัวหอมเย็นคล้ายน้ำอบที่มีกำยานเจือ ผมนึกขั่นตัวเองที่มีจิตอาจเอื้อนชนิดมีนัย ๆ กับคนแก่คราวพี่คนโต เรื่องนี้ผมปกปิดนักเพียงนึกคิดอยู่ในใจ เนื่องจากอายุตัวที่ไม่เจียมกะลาหัว ทั้งเกรงกลัวคุณเรณูและคุณสุรินทรอยู่อย่างมาก เธอกับผมมันผิดกันราวฟ้ากับดินทั้งฐานะและอายุ มันเวอร์กรรมอะไรไม่ทราบจึงเป็นดังนั้น น้องสาวคุณเรณูสวย ๆ หลายคนผมกลับไม่สนใจหรือจะเกิดจากว่ายิ่งสาวยิ่งสวย ผมยิ่งประมาณตัวขึ้นเพราะว่าเกิดรักกันเข้าแล้ว น้ำหน้าอย่างผมจะเอาอะไรเป็นสมบัติไปสู่ขอเล่า ใจจึงหนักไปทางคนแก่หน่อย คิดว่าคงไม่มีใครจะหวนแหนเท่าสาว ๆ อีกประการหนึ่ง จิตที่ตั้งไว้ว่าคุณมาลีสวยอย่างแก่ ๆ นี้ แม้ว่าสนาผมจะเป็นไปไม่ได้ ผมก็จะเก็บความรักไว้ในใจ ขอเป็นความฝันตลอดชีวิต

เวลาดีสามกว่า ๆ พบได้ออกรถไปกับนายทองก้อน ตามคำสั่งนายห้าง เรานั่งคุยกันมากกว่าจะถึงหัวลำโพง มีปัญหาอยู่ว่าช่างพิเรนทร์นี่ กลางวันมีเวลาถมเถไม่มากกรุงเทพฯ เกิดจะมาตอดีกให้มันลำบากแก่ผู้มารับเล่นอย่างนี้ แต่เราลูกจ้างเขาเขาใช้ก็ต้องทำตามคำสั่ง ผมให้นายทองก้อนคอยอยู่ที่รถ ส่วนตัวผมเข้าไปในชานสถานีคอยขบวนรถไฟสายเหนือในเที่ยวนั้น มีคนนั่งอยู่บ้างที่เก้าอี้ คล้ายรอใครจะมารถเที่ยวดีก็อย่างผม แต่ก็มีไม่มากนักเพราะมันผิดเวลาที่มนุษย์ธรรมดาจะมารถขบวนนี้ หากไม่มีธุระด่วนจริง ๆ ก็ไม่มาขบวนนี้แน่ ๆ

พอนาฬิกาตีสี่ครึ่งรถก็เข้าเทียบสถานี มีคนเหลืลงหัวลำโพงไม่มากนัก คงจะแวะลงตามทางเสียมากแล้ว ผมมองดูที่หน้าต่างรถคันหนึ่ง เห็นมีหญิงสาวคนหนึ่งคลุมหัวด้วยผ้าดำกันมมยุง สวมเสื้อขาว แต่ยังไม่เห็นเธอตลอดทั้งตัว ก็ไม่รู้ว่าเธอแต่งชุดขาวตลอดทั้งตัวหรือเปล่า จึงไม่กล้าเข้าไปถามชื่อ แต่แปลกใจอยู่ว่าหญิงนั้นมองดูผม แล้วซำยืมให้ผมเสียอีก ผมจึงเดินเข้าไปใกล้หน้าต่างแล้วลองถามชื่อก่อน ไม่ใช่ก็ขอโทษเธอ

“คุณจิตราใช่ไหมครับ?”

เธอหัวเราะแล้วพยักหน้าพร้อมกับรับว่าใช่

“มารอนานไหมคะ?” เธอถาม

“ไม่นานเลยครับ คุณมีของอะไรบ้าง” ผมรีบตัดบท

“มีกระเป๋าสองสามใบค่ะ” เธอตอบ และทันใดนั้นก็มีชายหนุ่มคนหนึ่งโผล่หน้าแซงเธอออกมาดูผมพร้อมกับส่งกระเป๋าลงมา ผมรับวางที่พื้นซาน ชายหนุ่มนั้นมองดูผมอย่างพิณิจพิเคราะห์ มองหน้าหญิงที่มาด้วยทีหนึ่งมองผมทีหนึ่งคล้ายจะสงสัยอะไรในใจ หญิงนั้นยิ้มให้แล้วสั่นศีรษะเชิงจะบอกว่าอย่าสงสัยเลยแล้วก็พยักหน้าเชื่อใจ ชายนั้นก็ส่งกระเป๋ใหญ่ลงมาอีก ส่วนใบเล็กอีกใบแม่หญิงแกหิ้วเอง

พอลงจากรถไฟแล้วมายืนที่ซานสถานี ชายนั้นแอบมองดูผมอีก ผมทำเป็นไม่รู้ตัว แต่ใจคอไม่สบายเลยที่มีคนมามองผมอย่างสงสัยอะไร ๆ เช่นนั้น สองคนนี้ก็ถ้าไม่ใช่คนที่นายผมให้มารับเป็นได้เจรจากันบ้างละ ผมแอบชำเลื่องดูเขาบ้าง ก็เห็นเขามองดูเท้าผม ทำเอาผมสะดุ้งใจแอบก้มดูเท้าตัวเองว่าหรือผมใส่รองเท้าผิดข้าง หรือว่าใส่แดงข้างหนึ่งดำข้างหนึ่ง แต่มันก็เรียบร้อยดีนี่ ผมชักไม่พอใจที่มามองกันอย่างที่เขาพูด ๆ กันว่ามองอย่างเหยียดหยาม คือมองตั้งแต่หัวตลอดเท้า แต่

เสมียนตอกตอยอย่างผมจะมีทางพูดทางทำอะไรได้ นอกจาก
นั่งและอดทนทำงานไปตามบัญชา

ผมพาหนุ่มสาวที่ผมไม่ชอบใจมาส่งเข้าตึกใหญ่ได้ตอน
ตีห้าพอดี นายทองก้อนกลับไปบ้าน ผมเข้าห้องนอนคิดถึง
หนุ่มสาวคู่นั้น ผู้หญิงไม่มีท่ามีทางอะไรเลย เฉย ๆ มีกิริยาเป็น
กันเอง แต่ชายหนุ่มนั้นซิ มองผมอย่างระแวง ๆ อย่างไม่พิลึก
ไม่ใช่กิริยาของคนหึงหวงที่พวกหนุ่ม ๆ ด้วยกันมักจะระแวงไว้
ก่อนเมื่อเห็นคนที่มารับเป็นคนหนุ่ม ทั้งหญิงที่มากับเขาได้
แสดงกิริยาสนิทสนมเป็นกันเองกับผม อาการมองดูผมนั้นมัน
เป็นอาการของคนที่ไม่ไวใจผมในด้านที่ผมไม่น่าจะคบค้า
สมาคม อาจจะเป็นคนที่ล่อลวงต้มตุ๋นเขาทั้งคู่ทำนองนั้น

เมื่อผมส่งตัวทั้งคู่เข้าตึกใหญ่นั้น สังเกตว่าแม่หญิงที่จะ
คุ้นเคยกับตึกนี้ดี ที่ทำว่าจะเคยอยู่มาก่อนหรือไม่ก็เคยมาบ่อย
ๆ เธอบอกกับผมว่าถึงบ้านแล้วไม่ต้องห่วง เธอกล่าวชอบใจผม
แล้วก็เดินขึ้นตึก แต่นายหนุ่มนั้นกวาดตาดูสถานที่อย่าง
หวาดกลัวซึ่งมองเห็นได้ถนัดตา น่าประหลาดนักที่ว่านอกจาก
จะระแวงในตัวผมแล้วยังระแวงในสถานที่ซึ่งตนกำลังเหยียบ
ย่างเข้ามาอีก ตามที่ผมสังเกตกิริยาของหนุ่มสาวนี้ที่มีต่อกัน ก็
เห็นชัดว่าทั้งคู่คือผัวเมียกันนั่นเอง แล้วอะไรเล่าจึงทำให้ฝ่าย

ชายหวาดกลัวในเมื่อมากับเมียแท้ ๆ ชั้นแรกก็ระแวงในตัวผม ก่อน แล้วจึงมาระแวงสถานที่อีก ดูจะมีอะไรซับซ้อนอยู่อย่างพิลึกในตัวหนุ่มสาวคู่นี้

ผมทำตัวเป็นเจ้าความคิดอยู่จนฟ้าสาง อยู่ในห้องรำคาญใจเข้าจึงลุกออกจากห้องแล้วจึงออกจากบริเวณบ้าน หากกาแฟร้านเจ็กตี้มถ่วงเวลากว่าที่จะถึงเวลาอาหาร จะได้รายงานกิจการที่นายห้างมอบหมายให้ผมทำต่อผู้จัดการตามระเบียบ พออย่างเข้าร้านกาแฟแล้วก็พบกับนายทองก้อนที่นั่น ซึ่งคิดไว้แต่แรกว่าเขากลับบ้านไปแล้ว

“นึกว่ากลับบ้านไปแล้ว ที่แท้ก็อยู่นี่เอง” ผมทัก

“มันจะสว่างอยู่แล้ว ถ้ากลับไปประเดี๋ยวก็ต้องมาอีก ผมเลยอยู่ร้านกาแฟนี่เอง”

“ดีเลยจะได้คุยกัน ตี้มกาแฟและอะไร ๆ รองท้องด้วยกันเข้า ๆ” ผมว่า

“ขอบคุณครับ ผมรับแปลเสียแล้ว กาแฟสองถ้วยนะครับ ยังแถมซาลาเปาปิ้งอีกสองผล คุณเชิญเถอะ ผมจะนั่งคุย

อยู่ด้วย” เขาพูดแล้วเลื่อนเก้าอี้ให้ผมนั่ง ผมก็สั่งกาแฟและชาลาเปออย่างนายทองก้อนบ้าง

“คุณสมัยครับ” เขาเรียกชื่อผมทั้ง ๆ ที่นั่งอยู่ด้วยกัน ผมก็มองหน้าเขาว่าเขาจะพูดอะไร

“ผมว่าชายหนุ่มคนนั้นไม่เคยมาที่บ้านนี้เลย” เขากล่าวขึ้นและก็เป็นเรื่องเดียวกับที่ผมกำลังนึกกำลังคิดอยู่

“คุณว่าอย่างนั้นหรือ?” ผมย้อนถาม เพราะไม่คิดว่านายทองก้อนจะเป็นคนเจ้าสังเกต

“ครับ” เขาตอบรับ “ผมสังเกตว่าชายหนุ่มคนนั้นแกระแวงคุณสมัยและระแวงผมอยู่ตลอดเวลาคล้าย ๆ ว่าเราทั้งสองจะพาแกมาต้มมายำอะไรแกอย่างนั้นแหละ” เขาพูดจบผมก็พยักหน้ารับว่าจริงอย่างเขาพูด แล้วผมก็หัวเราะอย่างครึ่งขันครึ่งโกรธ

“แกมองผมตั้งแต่หัวตลอดเท้า” ผมว่า

“ผมว่านายหนุ่มนั้นแกมากับหญิงนั้นอย่างไม่ได้ตั้งใจจะมา ทั้งก็มาในยามดึกผิดปกติคนเขา แกจึงเกิดระแวงอะไรต่ออะไรไปได้” นายทองก้อนออกความเห็น

“ผมก็คิดมาหลายชั่วโมงแล้ว สู้ปล่อยท่านทั้งหลายไปตามเรื่องท่านดีกว่า เราลูกจ้างเขา เขาใช้เรา พอทำได้ก็ทำไป คิดไปก็เสียสมองเปล่า ๆ” ผมพูดตัดบทไป แล้วเราทั้งสองจึงหันออกไปคุยเรื่องอื่น ๆ กันสนุก ๆ ไป จนได้เวลาอาหารเช้าในตึก ผมกับนายทองก้อนก็แยกทางกัน ผมตรงเข้าไปห้องอาหารของคุณสุรินทร์เลย ในห้องนั้นมีอยู่พร้อมกันคือคุณสุรินทร์ คุณเรณู และสองหนุ่มสาวนั้น

“กระผมแอบไปตีหมกกาแฟและอาหารอื่น ๆ บ้างแล้ว กระผมจะเลยขอตัวเรื่องอาหารเช้านี้ด้วย” ผมรีบบอกกับคุณเรณูและคุณสุรินทร์

“ไม่เป็นไร” คุณเรณูว่า “ถึงจะรับประทานอะไรมาบ้างแล้ว เพียงรับอะไรอีกจุกจิกก็ยังดี จะได้แนะนำให้รู้จักกับสองคนที่คุณไปรับเขาเมื่อยามตึกนี้ นี่คุณจิตรราหลานสาวของคุณพ่อ และนั่นคุณสวัสดิ์หลานเขยของคุณพ่อ” คุณเรณูแนะนำพร้อมทั้งชี้ตัว ผมรีบยกมือไหว้ก่อนโดยรวดเร็วตามฐานะของคนที่สำคัญดีกว่า

เข้านั้นผมทำหน้าที่ตักข้าวใส่จานให้แก่ทุกคนแล้วก็ใส่จานของผมเอง คุณจิตรราหลานสาวนายห้างคุยก่อง พุดจ้อ

ตลอดเวลา แต่คุณสวัสดิ์ผู้สามีไม่ค่อยอะไรเลย อาจจะคุยไม่เก่ง หรือยังไม่อยากคุย ผมเข้าใจสิ่งสังเกตดู เห็นพ่อหนุ่มคนนี้แก พินิจดูอาหารทุก ๆ จานที่วางบนโต๊ะอย่างระแวดระวังอะไร ๆ ชอบกล ซึ่งกิริยานี้ก็เป็นไปอย่างเดียวกับที่ระแวดระวังผมมาแล้ว และยิ่งกว่านั้น ยังแอบพินิจดูคุณสุรินทร์ด้วยอีกคนอย่าง บ่อยครั้ง ผมถอนใจเบา ๆ รู้สึกรำคาญนายคนนี้เสียจริง ๆ ดู ข้างเกิดมาเป็นมนุษย์ชี้ระแวดระวังเสียแท้ ๆ แม้แต่คุณเรณูพี่สาว ของเมียเขาเอง เขาก็แอบชำเลืองมอง แต่แล้วก็เกิดสะดุ้งขึ้น น้อย ๆ แต่รีบกลบเกลื่อนด้วยอาการทำเป็นอะไรหรือสลัก แล้วก้มหน้าตักอาหารใส่ปากอย่างหน้าซิด ๆ

“ดิฉันมาเสียจากปากน้ำโพได้ สบายใจจ้ะคุณพี่” คุณ จิตราพูดกับคุณเรณูพี่สาว ซึ่งคุณเรณูก็มีสีหน้ายิ้มอยู่อย่าง อารมณ์ดี

“โห้ย! ขึ้นอยู่ไปมันก็แดงเข้าจนได้” คุณจิตราพูดถึงคำ นี้แล้วต้องชะงักหยุดลง เพราะดวงตาของคุณเรณูผู้ที่พี่หวาน จ้อยนั้นกลับเป็นดวงตาเขม็งมองดูผู้พูด ทั้งขมวดคิ้ว กิริยา ทั้งหมดนี้ผมรู้ทันทีว่าคุณเรณูไม่ต้องการให้น้องสาวพูดอะไร เพื่อเจือในระหว่างที่มีคนอื่นนอกวงค์ญาติ เช่นตัวผมที่นั่งอยู่ ด้วยรู้เรื่องอันไม่ควร

ตอนออกไปทำงานที่โรงงาน คุณสุรินทรเรียกผมเข้าไปนั่งใกล้และพูดขึ้นซ้ำ ๆ

“สมัย! ฉันมีอะไร ๆ ที่จะต้องบอกกับเธออยู่บ้าง และเรื่องที่จะพูดนี้ก็เป็นเรื่องที่คุณจะต้องรับรู้ด้วยทีเดียว”

ผมนั่งนิ่งคอยรับฟังคำรับบัญชาของผู้จัดการอยู่อย่างที่เคยเป็นมา

“คุณสวัสดิ์เขาจะมาทำงานกับเรา” คุณสุรินทรเริ่มเรื่อง “แต่เขาไม่เคยทำงานมาก่อนเลย อาจจะมีลูกขี้แต่จะต้องมาเป็นผู้ช่วยฉันในเรื่องนี้ จะเหมาะสมหรือไม่เหมาะก็พูดยาก ฉันอยากจะพูดว่าเขาคือลูกท่านหลานเธอ” ผู้จัดการหยุดพูดและอดควันบุหรี่จนเต็มอกแล้วพูดต่อ

“สมัยจะต้องรู้ไว้และตัดความเสียใจไว้อีก่อน ที่อยู่ ๆ เขาก็ผ่นมาเป็นผู้ช่วยฉัน พูดง่าย ๆ ก็คือเขามีตำแหน่งบังคับบัญชาเธอรองจากฉันลงไป เธอคงรู้ดีใจฉันไม่ต้องการให้เป็นอย่างนั้นเลยแต่จำเป็น”

ผมฟังเรื่องแล้วก็เข้าใจความหมายดี จึงยกมือไหว้ผู้จัดการใจพระ และพูดว่า

“ขอให้คุณสบายใจเถิดครับ กระผมเข้าใจดีในเรื่องนี้ กระผมขอแต่เพียงว่าได้รับความรักความกรุณาจากคุณก็เป็น พระคุณที่สุดแล้ว”

“ชอบใจเธอมาก ฉันรักเธอจริง ๆ สมัยมีเพื่อนอยู่ด้วยกันเพียงสองคนในตึกนี้ เมื่อมีคุณสวัสดิ์เขามาอีกคนก็เป็น เพื่อนคนที่สาม”

ผมรับปากและรับรองตัวเองกับผู้จัดการแล้วก็กลับมา นั่งทำงานแต่พอนั่งทำงานโตะห่างออกมา ก็นึกแปลกใจใน คำพูดของผู้จัดการที่ว่าเรามีเพื่อนกันอยู่สามคนในตึกนี้ ก็ทำไม เล่า เราอยู่ด้วยกันตั้งมากมายในตึกนี้ ก็คุณเรณูผู้ภรรยาเล่า อีกทั้งน้อง ๆ พี่ ๆ ของคุณเรณูก่ายกอง คุณสุนทรก็จัดเป็น เครือญาติอย่างสมบูรณ์แล้ว ทำไมไม่จัดว่าเป็นเพื่อนกันในตึก นี้ กลับมาแยกแต่เพียงตัวผม ตัวคุณสุนทรและคุณสวัสดิ์สาม คนเท่านั้นเป็นเพื่อน หรือคุณสุนทรจะแยกชั้นของเราสามคน เป็นคนละชั้นกับพวกในตึก ฟังก็แปลกดี แต่ผมก็พอใจที่ ผู้จัดการนับเอาเป็นเพื่อนของท่าน

อีกสองสามวัน คุณสวัสดิ์ก็เริ่มเข้าฝึกหัดงานกับ ผู้จัดการ พอเขาโผล่เข้ามาในโรงงานในนาที่แรกก็มีสีหน้า ตื่นเต้นมาก มองดูคนงานอย่างตื่นใจ แล้วมองดูผมและคุณ

สุรินทร์อย่างสบายใจ ดวงหน้าที่ซีดมาแต่เดิมาก็หายไป เลือด ผาดแจ่มใสดี สนทนากับผมและผู้จัดการเป็นอย่างดี ซึ่งผิด กว่าวันแรกที่มาพบกัน

“คุณทำงานที่นี้นานแล้วหรือยังครับ?” เขาถามผม เมื่อมาใกล้ได้ผม

“ผมเพิ่งมาเหมือนกันครับ” ผมตอบ เขามีสีหน้าแปลก ใจนิดหน่อย

“อ้อ! คุณเพิ่งมาเหมือนกัน” เขาว่า

“ครับ ผมเพิ่งมาอยู่สี่ห้าเดือนนี่เอง”

“แหม! บุญของผม ไม่ยังงั้นผมแยะเลย” เขาพูดออกมา อย่างโล่งอกโล่งใจ แต่ผมแปลไม่ออกว่าทำไมจึงจะเป็นอย่าง นั้น ถ้าไม่มีผมแล้วเขาจะแยะทำไมกัน เขาไม่พูดเรื่องตลอดไป คล้ายกับจะนึกอะไรขึ้นได้ว่าไม่ควรจะพูด เพราะขณะที่เขาพูด นั้นผมได้มองหน้าเขาเพื่อจะฟังเรื่องแจ่มแจ้ง เขาเลยหยุดพูด เรื่องต่อไหลพูดไปอื่น ๆ ถามเรื่องงานเรื่องการ ผมเลยไม่กล้า จะถามเรื่องที่เขาค้างไว้ อยากจะรู้เหมือนกันว่าที่มาของมัน คืออย่างไร ผมรู้สึกว่าจะตั้งแต่มาอยู่ที่นี่ได้พบแต่ปัญหาต่าง ๆ

นับแต่ชาตึกนี้ไม่สังคมกับใคร เหมือนตั้งเมืองของตัวเองขึ้นเมืองหนึ่งเป็นพิเศษ และพอเคยใหม่ที่เข้ามาอยู่ในอาณาจักรนี้ก็มีอะไรแปลกที่น่าเป็นปัญหา

ต่อมาผมรู้สึกว่าคุณสวัสดิ์ชักจะติดผม ไม่ค่อยห่างผมเลย จนคุณจิตรและคุณเรณูชักจะมอง ตอนกลางคืนเราซอมนดนตรีกัน หนุ่มหน้าใหม่คนนี้ก็อยู่ใกล้ ๆ ผมเสมอ เพราะแกล้งไม่สนิทกับคนอื่นในตึกนั้น และยิ่งกว่านั้น ดูเขาทั้งหลายจะไม่พิศวาสพอหนุ่มคนนี้นัก ดูเขาดีด ๆ เขิน ๆ ซึ่งเรื่องนี้ก็เป็นธรรมดาของคนในตึกนี้อยู่แล้วที่ไม่สังคมกับใคร ๆ แม้แต่จะเข้ามาร่วมเป็นวงศ์ญาติแล้วยังถือความไม่เก่า ไม่ยอมสนิทสนมง่าย ๆ

วันหนึ่งเป็นวันเสาร์ เมื่อคุณสวัสดิ์เข้าไปหาภรรยาของแกแล้ว ผมเลยเล่ียงออกข้ามวัดไปหาคุณพที่วัดระฆังเพื่อระบายความกลัดกลุ้มที่พบปัญหาต่าง ๆ ที่ตึกนี้ และผู้ที่จะช่วยระบายไขข้อข้องใจได้ก็มีอยู่แต่คุณพได้เท่านั้น ท่านมีเหตุผลและเป็นเจ้าพินิจวิจารณ์เหตุต่าง ๆ ได้ดี ผมได้เล่าสิ่งแปลก ๆ ใหม่ ๆ ที่ได้พบเห็นจนเกิดเป็นปัญหาต่าง ๆ ให้คุณพฟังอย่างละเอียดทุกตอน

“น่าสงสาร” ท่านพูดแล้วถอนใจ

“สงสารใครครับ?” ผมถาม

“ก็หนุ่มหน้าใหม่ที่สมัยพูดให้ฟังนะซี

“อ้อ! คุณสวัสดิ์”

“ถูกแล้ว และก็เธอด้วยอีกคน” ท่านพูดอย่างนั้น ผมจึงมองหน้าท่านอย่างฉงนใจ ท่านยิ้มหน่อยหนึ่งแล้วก็พูดว่า

“สงสารทั้งเธอและหนุ่มหน้าใหม่นั้นแหละ สงสารที่ต้องเข้าไปอยู่ในกลุ่มของคนแปลกประหลาด หนอยู่ทนทำไปเถอะถ้าทนได้ ใช้ความกล้าหาญหน่อยนะ”

“โอ้โฮ! ต้องกล้าหาญด้วยหรือครับผม ยังกะไปรบทัพจับศึก” ผมเดินไปหัวเราะไป

“ถูก” ท่านพูด “การอดทนต่อทุก ๆ สิ่งที่ต้องผจญก็นับว่าเป็นความกล้าหาญเหมือนกัน”

ท่านพูดแล้วก็หัวเราะเป็นการสนุกหรือขบขันในเรื่องบ๊อบคอตแตกต่าง ๆ ของผม

"เออ! ดึกนั้นมีกี่ชั้นนะ?" ท่านถามไปอีกเรื่องหนึ่ง

“สองชั้นครับ ตามแบบเก่าๆ แต่มันมีหลายตอนเป็น ดึกสองสามหลังเชื่อมกัน โดยมีสะพานข้ามข้างบนเดิน ติดต่อกันได้ทุกหลัง บางแห่งเป็นเฉลียงติดต่อกัน มีหลายซอก หลายมุมและหลายช่องทางเดิน โอ๊ย! ถ้าอยู่น้อยคนน่ากลัวผี ครับผม ความใหญ่ของดึกทำให้อากาศเย็นดีทั้งมีช่องทางลม ตัดมาหลายทาง ดึกแบบจีนกลาย ๆ นี่แปลกดี บางแห่งมี อากาศโปร่ง โดยบางตอนไม่มีหลังคาและที่พื้นล่างตรงนั้นก็มี สวนดอกไม้เล็ก ๆ อยู่ทุก ๆ แห่งไป ถ้ามีช่องโปร่งที่ใด ทั้งดู ๆ ว่าจะมีสระอาบน้ำในดึกนั้น แต่กระผมไม่เคยจะย่างกรายเข้าไปได้ เคยได้ยินเสียงคนโดดน้ำเล่นน้ำกัน กระผมได้รับอนุญาต ให้เข้าไปได้โดยมีขอบเขตที่จำกัดให้ ยุ่มยามทั่วไปไม่ได้ คนใน ดึกนั้นอยู่กันแต่ชั้นบน ชั่วโมงจะซ่อมดนตรีเท่านั้นจึงจะลงมา ให้เห็นตัว ห้องอาหารของผู้จัดการก็อยู่ข้างล่าง แต่ผิวเมียคู่ ใหม่ก็อยู่ข้างบนเช่นกัน แต่จะอยู่ตอนไหนกระผมไม่ทราบ”

“น่ากลัว!” ท่านพูดเฉย ๆ

"ครับผม น่ากลัว ดึกนี้ถ้าไม่มีใครอยู่ จ้างผมเฝ้าเดือน ละหมื่นก็ไม่รับประทาน”